

בעהש"ת

קונטרס

עם וועט זיין גוט

וואס דאס איז א וואונדערליכע שיעור אריינצוברענגען
אין אונז די ריינע און קלארע אמונה אין באשעפער,
ווי אויף עצות און התחזקות וויאזוי אדורך צו גיין דעם
קעגן בשלום.

פארנעקערנט דורך

כבוד קדושת הרב הצדיק מוהרא"ש זי"ע

פרשת מטות מסעי תשע"ב

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבי'ן, אדונינו מורנו ורבנו

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מורינו הנאון הקדוש

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמעןגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון אנדערע הייליגע חכמים פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

עס איז געברענגט געווארן צום דרוק
דורך חסדי ברסלב - טא יארק יצ"ו

היכל הקודש ברסלב

181 Huschke Road, Liberty NY 12747

היכל הקודש

בארא פארק

4801 11th Ave,
Brooklyn NY 11219
347.760.5924

היכל הקודש

קרית יואל

8 Premishlan Way,
Monroe NY 10950
845.243.0563

היכל הקודש

מאנס'י

32 Dolson Road
Monsey NY 10952
347.733.7551

היכל הקודש

בני ברק

רחוב הבעל שם טוב 7
052.760.5715

היכל הקודש

וויליאמסבורג

27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
718.384.1652

היכל הקודש

קרית יואל

8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
845.467.5299

היכל הקודש

בלומינגטאון

24 Merriewald LN S
Monroe NY 10950
845.238.0804

היכל הקודש

יוזשלים

רחוב רבי נחמן מברסלב 15
054.845.6150

צו הערן די
הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א
רופט:

קול ברסלב

212.444.9191

חיווק פאר די אידישע שטוב

212.444.9169

גורמסע"י

**קרן הדפסה
היכל הקודש**

2623 State Route 52
Liberty, NY 12754

718.387.2691

www.BreslevCenter.com

עס װעט זיין גוט

.א

דער הייליגער רבי זאגט (שיחות הר"ן סימן נב): מכל
הדברים צועק כבוד השם ותברך! פון יעדע זאך
שרייט ארויס דער כבוד פון דעם אייבערשטן.
ווי דעראום זאגט דער הייליגער רבי (ליקוטי מוה"ר
חלק א, סימן נד): אז דער אייבערשטער איז זיך מצמצם
פון אין סוף ביז אין תכלית און ער איז מרמז יעדן
מענטש רמזים ווי אזוי ער קען זיך אומקערן צו
אים. דאס הייסט א מענטש דארף וויסן: אז עס איז

נישטא קיין שום מציאות אויסער דעם באשעפער, און אלעס וואס ער זעהט, און הערט, און שפירט, און גייט, אלעס איז נאר געטליכקייט.

דער בעל שם טוב הקדוש זי"ע האט געזאגט (כתר שם טוב, סימן שצה): אלעס איז אלקות, און אלקות איז אלעס. און דאס זאגן מיר יעדן טאג ביים דאווענען: אתה הוא אחד קודם שבראת העולם, ואתה הוא אחד משבראת העולם. - דו באשעפער ביסט איינער אליין פאר דו האסט באשאפן די וועלט און דו ביסט איינער אליין נאכדעם וואס דו האסט באשאפן די וועלט.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נא): אין אמת'ן איז נישטא קיין חילוק פאר די וועלט באשאפונג און נאך די וועלט באשאפונג, שטענדיג איז אלעס נאר דער אייבערשטער, נאר וואס דען? פאר די בריאה איז אלעס געווען אין סוף, און די נשמה פון א איד איז געווען אין הימל, אזוי ווי חז"ל זאגן: (בראשית רבה פרשה א, סימן ד): זעקס

זאכן זענען נאך געווען פאר די ןוועלט, איינע פון זיי, איז די נשמה פון א איד. וואס דאס איז א 'חלק אלוקי ממעל' אבער ווי נאר עס איז געווארן א 'בריאה' איז שוין דא א הפרש, וועגן דעם דאכט זיך שוין, אז עס איז דא נאך זאכן אויסערן אייבערשטן חלילה, און אז דער דער ןוועלט איז א נאך פאר זיך, אפגעטיילט פונעם אייבערשטן, וואס פון דעם קומט אלע כפירות און אפיקורסות, ביז עס איז פארהאנען מענטשן וואס לייקענען אלעס, בשעת יעדע מינוט און יעדע סקונדע געט אים דער אייבערשטער דאס לעבן, און אלעס וכו', נאר דער מענטש כאפט נישט דאס גוטס וואס דער בורא פל עולםים טוט מיט אים, בפרט א מענטש וואס עס גייט אויף אים איבער אסאך צרות, פאררעדט ער זיך נעבעך קעגן באשעפער חלילה.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ד): כשאדם יודע שכל מאורעותיו הם לטובתו, ווען א מענטש ווייסט אז אלעס וואס עס גייט אויף אים

דורך איז פאר זיין טובה וועגן, און סיי ווען עס איז
 הונ'ה וואס דאס איז רחמים, דאס הייסט עס גייט
 אים גוט, און סיי ווען עס איז אלקים, עס גייט אויף
 אים איבער ביטערע צרות, איז ער זיך מחזק, און
 ווייסט אז דער באשעפער איז דא, און אלעס קומט
 פון אים, און דאנקט אים, דאס איז עולם הבא. דאס
 הייסט אפילו ער איז שוין דא אויף די וועלט וואס
 דאס איז 'אחר הבריאה', וואס מענטשן לייקענען
 שטיין און בייז, מען גלייבט נישט אין גארנישט,
 און מען קומט אים פֿרעגן: וויאזוי זאגסטו עס איז
 דא א בורא פֿל עולמים? ! קוק וואס עס גייט דיר
 איבער! קוק וואס דו ליידיסט! דאך ווייסט ער, אז
 עס איז דא א בורא פֿל עולמים, און וואס ער טוט
 איז גוט! דעמאלטס לעבט ער אין עולם הבא. ווייל
 אפילו דא אויף די וועלט, ווייסט ער אז אלעס איז
 דער אייבערשטער, און דער באשעפער פֿירט
 אלעס, אבער אז ער קען דאס נישט אריין נעמען אין
 זיך, דעמאלטס איז אים ביטער, און עס איז ביי אים
 דא א חילוק, צווישן 'עולם הזה' און 'עולם הבא'.

וועגן דעם דארף א מענטש זיך צוגעוואוינען צו
 דאנקען דעם אייבערשטן אויף אלעס וואס ער האט
 יא, און מודה זיין אז דער באשעפער געט אים דאס
 אלעס, און אז ער האט צו עסן, איז דאס דער מן.
 און אז ער האט צו טרינקען, איז דאס דער באר. און
 אז ער האט קליידער זיך אנצוטיהן, איז דאס די
 ענני הכבוד. ווייל די אלע זאכן געט אונז דער
 באשעפער היינט אויכעט, נאר מיר כאפן זיך נישט,
 און מיר שפייען צוריק פביכול דעם באשעפער
 אנשטאט אים צו געבן א דאנק, און זאגן: רבונו של
 עולם איך דאנק דיר און איך לויב דיר, אז די האסט
 מיר געגעבן צו עסן און צו טרינקען און קליידונג
 אנצוטיהן. וואס אויף דעם אלעם האבן חז"ל מתקן
 געווען ברכות, בפרט ברכת המזון וואס דאס איז
 שוין מן התורה (ברכות כא).

עס שטייט אין זוהר הקדוש (פרשת ויקהל, ריח): אז
 א מענטש זאל בענטשן מיט א שמחה, און דער
 חיד"א (נצוצי אורות שם): לערנט ארויס פון דעם זוהר,

אז ווען א מענטש בענטשט מיט א שמחה, דורך דעם ווערט ער א עושר, אזוי ווי דער פסוק זאגט (משלי י, כב): בְּרֶכֶת הוֹי"ה הִיא תַעֲשִׂיר. און מען דארף טאקע זעהן צו בענטשן נאר אין א סידור, ווייל דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר חלק א, סימן יז): אז נאכן עסן ווערט א מענטש אביסל צומישט. און ער וועט אויסלאזן א ברכה.

ב.

די זעלבע אויף ביי א רבי מיט א תלמיד, איז דער עיקר מעלה און שלימות פון דער תלמוד, אז ער ווייסט אז אלעס וואס ער פארמאגט איז נאר פון זיין רבי'ן.

און דאס געפונען מיר ביי יהושע בן נון, וואס כאטשיג ער האט אזויפיל מקבל געווען פון משה רבינו, האט ער זיך גערופן "משרת משה" (במדבר יא, כח), איך בין נישט מער ווי א משרת ביי משה. און ווי דער משה רבינו האט זיך אלץ גערופן "עבד השם" (יהושע א, א), ער דינט און איז פבכיכול א

קנעכט ביים באשעפער. [דער הייליגער ב'ן איש חי' זי"ע האט געהאט א רבי וואס ער האט געהייסן רבי עבדאללה סומך, זכר צדיק וקדוש לברכה, (פעל מחבר ספר שו"ת זבחי צדק אויף יורה דעה). עס איז מיר געווען א וואונדער דעם נאמען ווייל עבדאללה איז אן אראבישע נאמען, האב איך געזעהן שטיין אז זיין טאטע האט אים געגעבן דעם נאמען וואס איז די ווערטער עבד-אל, א קנעכט פארן באשעפער.]

דאס זעהן מיר אויף ביי אליעזר עבד אברהם, וואס כאטש ער איז געקומען מיט צען קעמלען און מיט א גרויסע עשירות, האט ער קודם געזאגט לאזט מיר רעדן, און די ערשטע זאך האט ער אנגעפאנגען צו זאגן: עבד אברהם אנכי! (בראשית כד, לד) איך בין אברהם'ס קנעכט. דערפאר ווערט ער אנגערופן דמש"ק אליעזר (בראשית טו, ב), אזוי ווי חז"ל ר'ש'נען (יומא ח:): דולה ומשקה מתורת רבו לאחרים, ער האט אנגעשעפט און געגעבן צו טרינקען פון זיין רבי'ס תורה פאר אנדערע. ווייל א

תלמוד דארף שטענדיג מודה זיין אז אלעס וואס ער ווייסט און רעדט, איז אלעס פון זיין רבי, און ער איז נאר געגליכן צו א טעי"פ רעקארדע"ר, וואס רעדט איבער וואס ער האט געהערט.

דאס געפונט מען אויף ביי משה רבינו, וואס האט זיך אפגעגעבן מיט כלל ישראל מיטן גרעסטן מסירות נפש וואס עס קען נאר זיין. חז"ל זאגן (מנחות סה.): 'משה אוהב ישראל היתה משה רבינו האט ליב געהאט יעדן איד. און זיך מוסר נפש געווען פאר יעדן איד, אזוי ווייט אז ער האט פארלוירן זיין חלק אין ארץ ישראל, און ער האט נישט געקענט אריינקומען אין ארץ ישראל, ווייל ער האט גערעדט שטרענגע ווערטער פארן באשעפער, און געזאגט (שמות ה, כב): 'למה הרעותה לעם הזה' פארן וואס האסטו שלעכטס געטוען פאר די אידן?! פון ווען איך בין געקומען, טוט פרעה נאך מער צרות פאר די אידן!. עס האט אים גארנישט אינטערעסירט, נאר אז פאר די אידן זאל

זיין גוט. האט אים דער אייבערשטער געזאגט (שמות ו, א): 'עֲתָה תִּרְאֶה אֲשֶׁר אֶעֱשֶׂה לְפָרְעֹה' יַעֲצֹט וְוַעֲסֹטוּ זַעֲהֵן וְוַאֲס אִיף וְוַעֲל טוּעֵן פֿאַר פֿרַעַה. אָבַעַר דו וְוַעֲסֹט נִישֵׁט זַעֲהֵן וְוַאֲס אִיף וְוַעֲל טוּעֵן פֿאַר דִּי זִיבֵן פֿעֲלֶקַעַר וְוַעֲן דִּי אִידֵן וְוַעֲלֵן אַרִיִּינְקוּמַעַן אִין אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל (עֵינִן בְּרַשׁ״י שָׁם). און דא איז ער שוין באשטראפט געווארן. נאכדעם האט אים דער באשעפער געזאגט מוסר (שמות ו, ב): וְאָרָא אֶל אַבְרָהָם וְגו'. אִיף הָאֵב זִיף בַּאוּיִזֵן צו אַבְרָהָם צו יִצְחָק און צו יַעֲקֹב בְּאֵל שַׁד״י מִיטֵן גֵרַעֲסֵטֵן מִדַּת הַדִּין, און פון דעסטוועגן האבן זיי נישט מְהַרְהַר געווען. דאך שטייט נישט אז משה רבינו האט זיך אנטשולדיגט פארן באשעפער, ווייל ער האט ליב געהאט פֿלל יִשְׂרָאֵל.

פון דעסטוועגן כאטש די אידן האבן געהאט אזא רבי'ן, וואס האט זיי אזוי ליב געהאט, און זיך אזוי מוסר נפש געווען פאר זיי, דאך האבן דתן ואבירם נישט אפגעלאזט משה רבינו, און יעדעס

מאל נאכאמאל געפייניגט און גערודפ'ט, ביז ווען עס איז געקומען ביי 'הפאת הצור' - שלאגן דעם פעלזן שטיין (במדבר כ), און דער שטיין האט זיך באהאלטן צווישן אנדערע פעלזן שטיינער, האבן די זעלבע צוויי שקצים דתן ואבירם געזאגט פאר משה רבינו: אפֿשר דארף מען שלאגן דעם שטיין, אדער דעם שטיין? דא האט זיך משה רבינו נישט געקענט איינהאלטן, און האט זיי געזאגט (במדבר כ, י): שִׁמְעוּ נָא הַמּוֹרִים! זָאגְט רַשׁ"י פּוֹנְעֵם מְדַרְשׁ (במדבר רבה פרשה יט, סימן ט): מוֹרִים אֶת מוֹרֵיהֶם. איר לערנט מיר וואס צו טוהן?! איך בין דאך ענקער רבי! אויך זאגט דער מדרש (שם): מוֹרִים, איז די לשון פון שוטים. ווייל דאס צו טוהן איז דאך א מורא דיגע נארישקייט.

און מען קען דאס זען בגשמיות אויכעט, ביי א מענטש וואס געבט צו עסן פאר אנדערע מיט א ברייטע האנט, ער גרייט אן א טעלער זופ, א טעלער פלייש, מיט אלע מעדנים, און א מענטש

עָסֵט, און בְּשַׁעֲתָן עָסָן זײַצט עַר און רַעֲדֵט כָּל דָּבָר
 אָסוּר אויף דָּעם ןוואס האט אים געגעבן די עָסָן.
 דאס איז דאָך דער גרעסטער בוֹשָׁה! דו שְׁעַמְמֵסט זיך
 נישט? דער לעפל איז נישט דיינס, דער טעלער איז
 נישט דיינס, שוין אפגערעדט די זופ און די פלייש
 און די אלע בא'טעמ'טע צושפייזן ןוואס ליגט ארום
 די פלייש איז נישט דיינס, און די זיצט און עָסֵט און
 די רעדסט כל דָּבָר אָסוּר, אויף דָּעם ןוואס האט דיר
 דאס אלעס געגעבן?!

[פארשטייט זיך אַוודאי אז מען דאַרף נישט
 קוקען אויף דָּעם, און ןווער עס וויל טוהן חסד איז
 דאס דער גרעסטע זאַך, און אזוי ווי דער באשעפער
 געט פארן מענטש אלעס גוטס, כאטש דער מענטש
 שפייט רוב מאל צוריק און האט טענות וכו', געט
 דער באשעפער נאך אלץ, דער זעלבע דאַרף אַ
 מענטש אויף אזוי זיין.]

בְּרוּך הַשֵּׁם מִיר הָאָבֵן אויפגעשטעלט אַ בֵּית
 הַתְּבַשִּׁילי אין אונזער הייליגע קהילה יבנאל עיר

בַּרְסֵלַב, אַרְץ יִשְׂרָאֵל. ןואס מַעַן קַעַן קומען עָסֵן פון
 אינדערפֿרי נאָך ןותיקין, ביז ביינאַכט, יעדער ןואס
 איז הונגערִיג און דורשטעריג, ווי עס ןוערט
 פארטיילט נאנט צו טויזענט פֿארציעס, אָן קיין
 אונטערשייד פֿאר ןועמען, די אויפֿטוה דערפֿון איז,
 אַז דער ןואס האט טאקע נישט, זאל זיך נישט
 שפעמען, און האט ברויך השם ןואס צו עסן, און דאס
 איז די גרעסטע צדקה, ווייל ביי יעדע צדקה קען אַ
 מענטש אויספֿאפֿן, חז"ל זאָגן (בבא בתרא ט): אין
 בודקין למזונות, אז איינער בעט עסן, פֿרעגט מען
 זיך נישט נאָך, צו ער דארף טאקע צו נישט, נאר
 מען געט אים, ווייל אַז ער איז נישט הונגערִיג ןועט
 ער נישט קענען עסן].

ג.

קומט אויס אַז אַ מענטש דארף וויסן אַז יעדע
 זאך איז אַלקות, און אַלעס איז דער באַשעפֿער, און
 ער שיקט מיר רמזים אויף יעדע פֿרט, איך דארף עס
 נאר הערן. ןואס דאס האט דער בעל שם טוב

הקדוּשׁ אַוועק געשטעלט אַ יסוד אין לעבן, אז אַ מענטש זאל וויסן אז יעדע זאך וואס ער הערט, און ער זעהט, זאגט מען אים מוסר.

עס איז באוואוסט די מעשה: עס איז געקומען צום בעל שם טוב הקדוש א גרויסער גאון און ער האט אים געזאגט: איך האב געהערט אז איר האט א נייעם וועג! און איך וועל אייך פֿרעגן דערויף קשיות, און איך האף אז איר וועט נישט אויף מיר ברִוגז זיין, זאגט דער בעל שם טוב הקדוש: איך בין נישט ברִוגז, איר קענט פֿרעגן! ער פאנגט אים אן צו פֿרעגן, פון וואו ער נעמט דעם נייעם וועג? האט אים דער בעל שם טוב הקדוש פארציילט: וויאזוי ער איז געבוירן געווארן און אז דער טאטע האט אים איבערגעלאזט צוואה, און געזאגט: ישׂראל'יק! זאלסט נישט מורא האבן פון קיינעם, זאלסט וויסן אז דער באשעפער איז דא מיט דיר, ביי דיר, אין דיר, און וואס דו דארפסט האבן זאלסטו נאר בעטן דעם באשעפער, און ער וועט

דיר אלעס געבן. און אזוי האט ער מיט אים געשמועסט פון איין שמועס צום צווייטן, ביז ער זאגט אים: וועסט זעהן אז אפילו וואס א גוי זאגט, זאגט דער באשעפער.

פלוצלינג קלאפט אריין א גוי א הענדי-מאן און פֿרעגט: איר האט עפעס צו פֿארעכטן? זאגט אים דער בעל שם טוב הקדוש: גיי גיי, ביי מיר איז אלעס פֿארראכטן. אבער וויבאלד יענער וויל פֿארדינען אפאר גראשן לאזט ער נישט נאך און פֿרעגט: אפֿשר ביים טיש איז עפעס צובראכן אדער קאליע געווארן? ענטפֿערט דער בעל שם טוב הקדוש ביי מיין טיש איז אלעס בסדר! פֿרעגט ער: אפֿשר דער בעט דארף מען פֿאררעכטן? ענטפֿערט דער בעל שם טוב הקדוש: מיין בעט איז בסדר. אזוי האט ער געפֿרעגט אויף יעדע זאך פון די שטוב, ביז ער איז אַוועקגעגאנגען, רופֿט זיך אן דער בעל שם טוב הקדוש, דו זעהסט: ער איז מיין מוסר ספר! ער זאגט מיר: אפֿשר מיין טיש איז

נישט בַסְדֶּר אז איך עס חלילה נישט קיין כַּשְׂר'ע זאכן? זאג איך אים: מיין טיש איז בַסְדֶּר, פֿרעגט ער: אַפֿשֶׁר בייים בעט טויג נישט? און איך האב אים גענטפֿערט: ביי מיר איז די בעט גוט, און אזוי מיט יעדע זאך.

זאגט דער גאון צום בעל שם טוב הקדוש: אַלעס קען איך אַננעמען, אַפֿער נישט דאס, אז אַ גוי זאל מיר זאגן מוסר, און אז װען דער גוי רעדט, איז ער אַ שְׁליח פון באַשעפֿער. זאגט אים דער בעל שם טוב הקדוש: זאג נישט אז דו קענסט דאס נישט אַננעמען, זאג אז דו װילסט דאס נישט אַננעמען, װיל; װעסטו קענען! מיט די װערטער איז ער אַװעק געגאַנגען מיט כּעס פון בעל שם טוב הקדוש. אויפֿן װעג האט ער זיך נאך גערעגט און געגיפֿט, דאס לערנט מען דא, אז אַפֿילו װאס אַ גוי זאגט, איז דאס דער באַשעפֿער? און אז איך האב געזאגט אז 'דאס קען איך נישט אַננעמען', זאגט ער: 'דו קענסט יא נאר דו װילסט נישט'.

אזוי פֿאַרענדיג אינמיטן װעג, האט זיך אַ װאָגן פֿול מיט פֿירות איבערגעדרייט, און דער גוי האט נישט געקענט אליין אויפהייבן דעם פֿערד, האט זיך דער גוי געבעטן ביי דעם רב: קומט און העלפֿט מיר ארויס, זאגט ער אים: איך קען נישט! זאגט אים דער גוי: זאג נישט דו קענסט נישט, זאג דו ווילסט נישט, װעסט װעלן, װעסטו קענען מיר העלפֿן אויפהייבן דעם פֿערד! ווי נאר ער האט דאס געהערט, איז ער געגאנגען און געזוכט נאָך מענטשן און זיי געבעטן לאמיר אים העלפֿן, און ער איז גלייך צוריק געפֿארן צום בעל שם טוב הקדוש, פֿדי דאס אים צו פֿארציילן און מודה זיין צו אים, דער בעל שם טוב הקדוש איז אים שוין אנטקעגן געקומען און האט אים געזאגט: האסט זיך שוין אויסגעלערנט אזוי ווי מיינע אנדערע תלמידים? און אז די ווילסט װעסטו קענען.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן נב): אז אזוי ווי עס איז שווער קשיות אויפֿן

באשעפער, ווייל אזוי דארף עס צו זיין, די זעלבע
 זאך פֿרעגט מען קשיות אויף אַ ערליכער איד. ווייל
 אַ ערליכער איד טראַכט זיין גאַנצע מח נאר פון
 באשעפער, און איז שטענדיג דבוק אין באשעפער,
 און פון אים אליין זעהט מען גאַרנישט, דערפֿאר
 האט מען קשיות אויף אים, אויף זאגט דער
 הייליגער רבי (ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קמ): אויף אַ
 צדיק קען מען גאַרנישט זעהן, ער איז אזוי ווי אַ
 זיגל, וואס מען זעהט נאר פֿאַרקערט, נאר ווען מען
 זיגלט אַראַפֿ קען מען זעהן גראַד. די זעלבע זאך
 נאר אויפֿן תלמיד קען מען דערקענען דאס
 גרויסקייט פֿונעם צדיק. דאס הייסט דורכדעם וואס
 אַ מענטש זעהט ווי אזוי ער איז געווארן
 אויפֿגעראַכטן בַּגשמיות וּבְרוּחַניות דורכן צדיק,
 זעהט ער דאס גרויסקייט פון צדיק, אָבער נאכדעם
 וואס דער מענטש איז שוין אויפֿגעראַכטן קומט
 אים אַרויף קשיות אויפֿן צדיק, און ער האט טענות
 אויף אים וכו'. וועגן דעם וואויל איז דעם מענטש
 וואס דערהאַלט זיך און ווייסט אז אזוי קומט עס

און האט נישט קיין שום קשיות (עײן שיחות הר״ן סימן קיח):

ד.

רבי נתן זכרוננו לברכה זאגט (לקוטי הלכות, יום טוב, הלכה ה, אות יא): די דריי שפתיים פון די דריי וואכן איז אקעגן די דריי ימים טובים פסח שבועות סוכות. דארף מען פארשטיין וואס איז דער קשר איינס צום אנדערן?

מיר געפונען אין די ערשטע הפטורה פון די דריי וואכן, ביי די נבואה, וואס דער באשעפער האט געזאגט פאר ירמיה הנביא: (ירמיה א י"א): 'ויהי דבר הויה אלי לאמר', דער באשעפער האט צו מיר גערעדט, און געפרעגט: וואס זעהסטו ירמיהו? ואמר מקל שקד אני ראה, האב איך געזאגט: איך זעה א שטעקן וואס עס וואקסט אויף דעם מאנדלען. האט דער אייבערשטער געזאגט צו מיר: הטבת לראות, האסט גוט געזעהן, פי שקד אני על דברי לעשתו, וואס איך זאג אזוי וועט טאקע זיין.

פֿרֿי צו פֿאַרשְׁטײן פֿאַרװאס איז געװען די נבואָה מיט דעם אז ער האט געזעהן אַ שטעקן און אויף דעם וואקסט מאנדלען? נאר די סוד פון נבואָה איז, (ליקוטי הלכות קריאת שמע, הלכה ה'): אז דער נביא פאנגט אָן צו קוקן, און צו הערן, וואס איז דאס וואס איף האב געזעהן אָדער געהערט? אזוי ווי חז"ל זאגן (בראשית רבה פרשה כז, סימן א.): אז די נביאים זענען מהפּף צורה ליוצרו, יעדע בילד וואס זיי זעהן אויף דער וועלט, טרעפן זיי אין דעם, דעם אייבערשטן.

דער ירושלמי זאגט (תענית פרק ד, הלכה ה): אז מאנדלען פון ווען מען זייעט דאס אָן ביז עס וואקסט אַרויס, דויערט דאס איין און צוואנציג טעג, וואס דאס גייט אַרויף אויף די דריי וואכן פון בין המצרים, פון שבְּעָה עֶשֶׂר בְּתַמוז בִּיז תִּשְׁעָה בָּאָב. דער הייליגער רבי זאגט אויף (ליקוטי מוה"רן חלק ב, סימן פה): אז אָן אַיי, און דער בוים לויז דויערט צו וואקסן איין אין צוואנציג טעג, וואס דאס איז מרמז אויף בין המצרים.

דארף מען פארשטיין, פארװאס פונקט מאנדלען
 נעמט אזויפיל טעג צו וואקסן? נאר מאנדלען, פאר
 עס איז געצייטיגט איז דאס זייער ביטער, אבער
 ווען דאס איז שוין געצייטיגט, דעמאלט איז דאס
 זיס (עײן זוהר שמות דף יד:). דאס האט דער באשעפער
 געוויזן פאר ירמיהו הנביא, א שטעקן, וואס מיט
 דעם כאפט מען קלעפ, און אויף איז געוואקסן אויף
 דעם מאנדלען, צו ווייזן אז ביים אנפאנג וועט
 טאקע זיין ביטער פאר די אידן, אזוי ווי די ביטערע
 מאנדלען, און זיי וועלן נעבעך דורך גיין א ביטערן
 גלות, אבער נאכדעם וועט שוין זיין גוט און זיס,
 אזוי ווי די זיסע מאנדלען.

דאס איז די דריי וואכן וואס אידישע קינדער
 קלאגן אויפן שווערן גלות, און דער עיקר גלות איז,
 אז מען פאלט אריין מיט קשיות אויפן באשעפער,
 אבער אז מען האלט זיך שטארק אין די אמונה,
 ווערט נאכדעם זייער לעכטיג און זיס.

װען דער הייליגער סאטמארער רבי זי"ע איז
 אַװעק געפֿארן פֿון אַרץ ישׂראַל, האט אים הגאון
 הצדיק רבי אשר זעליג מרגליות זצ"ל געפֿרעגט:
 פאר װעמען לאַזט אונז דער רבי איבער דא? פאר
 װעמען װעלן מיר געבן א קױטל װען מען האט א
 צָרָה, צו װעמען װעט מען גיין? האט ער
 געענטפֿערט: אז דו װעסט גיין אין בית המדרש און
 דו װעסט זעהן איינער שארט ארויף די ערמעל און
 האט א נאמבע"ר, [וואס די דייטשע רשעים האבן
 אריינגעקריצט ביי די מלחמה אלץ סימן] און לייגט
 נאך תפילין, פון אים מעג מען בעטן א ברכה!
 (זייט איך האב געהערט די מעשה, יעדעס מאל װען
 איך זעה אַזא איד, בעט איך אים א ברכה.) ווייל די
 מענטשן זענען דורכגעגאנגען דאס גרעסטע גיהנום
 רחמנא לצלן, און פונדעסטװעגן זענען זיי געבליבן
 מאַמינים בְּנֵי מַאֲמִינִים און נישט געהאט קיין
 קשיות אויפן באשעפער, איז דאס די גרעסטע
 מדריגה.

עס איז געווען דאָהי אַ מענטש וואס איז געווען
 רחמנא לצלן אַ קאפא"ו ביי די צווייטע וועלט
 מלחמה, און מען האט אים גע'מסר'ט, און עפעס אַ
 איד האט געזאגט אז דער הייליגער קלויזענבורגער
 רב זי"ע קען מעיד זיין פארן דזשאד"ש, האט ער
 אים אַראפגערופן, אָבער ער האט נישט געוואלט
 גיין מסר'ן אַ איד בשום אופן, אפילו מען זאל אים
 איינזעצן אלץ קנס. פארן דזשאד"ש איז דאס
 געווען אינטערעסאנט אז אַ מענטש זאל נישט
 וועלן עדות זאגן אפילו ער וועט דארפן זיצן אין
 תפיסה, [ווייל אז מען איז מבזה דעם געריכט הויז
 זעצט מען איין אין תפיסה.] איז דער דזשאד"ש
 אליין אַראפגעקומען הערן וואס ער האט צו זאגן.
 רופט ער זיך אָן: איר קענט דען דן זיין דעם איד
 וואס ער איז געווען אַ קאפא"ו? מען האט אים דאך
 גע'הרג'ט מיט מכות רצח, און וואס טוט דען נישט
 אַ מענטש זיך צו ראטעווען? און ער איז אים
 מסביר: אז ווער עס איז נישט דארטן געווען און
 דאס דורכגעלעבט קען דאס נישט פארשטיין, מען

האט זיי צוגענומען דעם דעת, אמת ער איז געווען א קאפא"ו, אבער אין וועלכע אומשטענדן איז דאס געווען?! עס איז געווען נאכן נישט עסן אפאר טעג, און נאר אויב ער וועט שלאגן א איד וועט מען אים געבן צו עסן. [אווודאי זענען געווען מענטשן וואס האבן זיך מוסר נפש געווען און זיי האבן זיך געלאזט הרגענען אבי נישט צו שלאגן א צווייטן איד, אבער נישט יעדער איינער קען דאס בייקומען], און דער דזשאד"ש האט דאס פארשטאנען.

ה.

דער חיד"א ברענגט אויף עטליכע פלעצער (צווארי שלל הפטרות שמות, חומת ענף על ירמיה, ועוד...) אז מק"ל איז סופי תיבות פון די אבות, אברהם יצחק ישראל. מען זעהט ביי די תוכחה שטייט אויף (ויקרא כו, מב) 'וזכרתי את בריתי יעקב אף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכור', דאס הייסט אפילו א מענטש כאפט - רחמנא לצלן - קלעפ מיט

א מַק"ל, פון אַלע זייטן, זאל ער אָבער וויסן, אז
 ביים סוף פון דעם מַק"ל, ווען עס איז שוין עק
 וועלט, ליגט דארט דער סופי תיבות אברהם יצחק
 און ישראל.

וועגן דעם זענען דווקא די דריי וואכן פון בין
 המצרים מרומז קעגן די שלש רגלים, וואס איז
 קעגן די דריי אבות. צו ווייזן אז יעדער איד האט
 אויף שייכות מיט די הייליגע אבות. אזוי ווי דער
 הייליגער רבי רבי אלימלך זי"ע זאגט אין זיין
 תפלה א מורא דיגע לשון: ממדריגה למדריגה
 תעלינו שנזפה לבא למעלת אבותינו הקדושים
 אברהם יצחק ויעקב, איך בין מקנא אברהם יצחק
 ויעקב וואס זיי האבן געקענט ביישטיין אזעלכע
 שווערע נסיונות, אזוי אויך דארפן מיר וויסן אז מיר
 זענען אויך קינדער פון אברהם יצחק און יעקב, און
 מיר וועלן אויך אלעס איבער קומען ביים סוף.

דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"ר"ן חלק א, סימן
 מ): אויף דעם פסוק אלה מסעי בני ישראל (במדבר לג,

(א): אז די אלע נסיעות גייט ארויף אויף יעדן איד, אויף ווערט געברענגט אין ספרים הקדושים (דגל מחנה אפרים פרשת מסעי בשם זקינו הבעל שם טוב הקדוש זי"ע) אז די אלע צוויי און פערציג מסעות וואס מען איז ארום געפארן דאס גייט דורעך אויף יעדן איד.

די משנה זאגט (אבות פרק ה, משנה ג): בעשרה נסיונות נתנסה אברהם אבינו ועמד בכולם להודיע חיבתו של אברהם אבינו. מיט צען נסיונות האט מען אויסגעפרואווט אברהם אבינו, און ער איז דאס אלעס בייגעשטאנען. זאגן צדיקים (עיין מאור עינים פרשת וארא). אז די צען נסיונות גייט אויף דורעך אויף יעדן איד, נאר וואס דען? אברהם איז בייגעקומען דעם נסיון.

וועגן דעם די דריי וואכן וואס איז איין און צוואנציג טעג באטרעפט וויפיל דער שם אהי"ה איין און צוואנציג (עיין בספר אור לשמים פרשת בלק). וואס דאס ווייזט אויף רצון, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (ליקוטי מוה"רן חלק א, סימן ו): אז אהי"ה

מיינט: 'איך וויל זיין פון יעצט א ערליכער איד'.
 וואס דאס איז די העכסטע מדרגה, אז א מענטש
 איז זיך מחזק און אפילו ער זאגט אז ער ליגט נאך
 טיף אין שמוץ וכו' דאך לאזט ער נישט אפ זיין
 רצון, און געט נישט אויף, נאר ער וויל פון יעצט
 ארויסגיין דערפון.

דערפאר די דריי וואכן איז פון איין זייט זייער
 פינצטער, אבער דווקא אין די דריי וואכן קען מען
 טרעפן גרויסע זאכן, דאס מיינט צו זאגן אז פביכול
 אין די צרות קען מען טרעפן דעם בורא פל עולמים,
 און ווען א איד ווייסט אז יעדע זאך איז פון בורא
 פל עולמים, דעמאלטס דאנקט ער דעם באשעפער,
 וואס דאס וועט זיין די גאולה און בנין בית
 המקדש, אז יעדער איינער וועט וויסן אז אלעס איז
 דער בורא פל עולמים.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל שוין
 זוכה זיין צו דעם.

תם ונשלם שבח לאל בורא עולם